

El mediador

El mediador

Xavier Gual

laGalera50jove

Primera edició: març del 2013

Realització de la coberta: Mariano Rolando

Maquetació: Marquès, SL

Fotografia de la coberta: Mariano Rolando

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Xavier Gual Vadillo, del text

© 2013 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook

Av. de Barcelona, 260. Pol. Ind. el Pla

08750 Molins de Rei

Dipòsit Legal: B-4770-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4585-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

A Guimerà

CAPÍTOL 1.

EL CAOS

Rere els cotxes en flames s'havien posat a cobert un grup de nois amb les mans plenes de pedres i les cares tapades amb mocadors. Amb la foscor de la nit només se'ls distingia la ira brillant que destil·laven els seus ulls negres. En aquells minuts d'aparent calma, la policia esperava ordres a l'altre costat del caos, de les llambordes arrencades, dels fragments de vehicles i contenidors carbonitzats.

Les flames vermelloses contrastaven amb els llums blaus i giratoris de les furgonetes de la brigada mòbil que s'havien atrinxerat a l'altre costat. Rere el capó dels vehicles, agents especials amb aspecte de cavallers del futur, amb armadures negres i escuts transparents, apuntaven a l'horitzó amb llargues escopetes. Tot allò se'ls havia escapat de les mans. El que havia començat com una revolta d'un grup d'immigrants s'havia transformat en una revolta per la manca d'oportunitats de tots aquells joves.

Els veïns de Sant Llorenç, mig amagats rere les finestres, presenciaven la revolució dels desesperats.

Tot allò era una notícia lletja i incòmoda per a l'alcalde, que demanava mà dura amb els insurrectes. Feia tres dies que havien començat els incidents. Primer van ser algunes pintades a les parets. Després van cremar cotxes, van trencar els vidres de la parada d'autobús i els aparadors de les botigues sense més sentit que l'alliberament de la ràbia. La qüestió era semblar el caos en aquells carrers deixats de la mà de déu.

Si la policia no havia intervingut amb la mateixa violència era perquè, en l'àmbit polític, temien que l'acció s'agreugés i fins i tot s'encomanés a altres pobles.

Tot plegat havia començat amb la mort d'un noi marroquí, en Hassan, un lladregot de poc més de dotze anys, reincident, que la policia va seguir fins que, en sentir-se acorralat, va saltar d'un cinquè pis. La notícia va encendre els ànims dels veïns, gairebé tots vinguts d'altres països des de feia anys, amb fills nascuts en aquesta terra, com el noi mort, però que encara eren considerats estrangers, condemnats, d'alguna manera, a fer una vida de segona.

La indignació per la notícia va desencadenar la set de venjança entre els més joves. Per això es van prendre la justícia pel seu compte sense cap objectiu concret.

A una certa distància de la policia, els periodistes esperaven el seu moment per enregistrar alguna imatge que valgués la pena. Ja havien fet connexions en directe després dels primers enfrontaments. Havien

buscat un bon racó per trobar la millor perspectiva del conflicte, i ja havien enregistrat joves corrent pels carrers, aprofitant la nit per arrossegar cotxes fins al mig de la calçada.

Alguns aconseguien tombar-los de costat i hi llançaven còctels Molotov perquè es convertissin en les torxes que il·luminessin la revolta. Les imatges s'havien vist pertot arreu i es temia que els disturbis poguessin allargar-se més dies si les forces de seguretat no actuaven de pressa.

Entremig del fum i de tot allò que encara cremava, una noia va sortir de la fosca i es va acostar silenciosament a un grup de periodistes que feien guàrdia amb un cafè entre les mans.

—Hola. Em podeu ajudar? —De seguida va captar l'atenció d'una reportera de cabells rossos i curts, que tenia un micro mig amagat a la butxaca de la jaqueta.

—Què vols? Estem treballant —va respondre.

—Treballant? Jo us donaré la notícia. —I va mirar el càmera que badallava al costat del trípod— Heu d'ajudar-me. És molt important.

—Ei, ei, no vagis tan de pressa. —La periodista la va aturar—. Qui ets? D'on surts?

—Em dic Blanca, i conec els de la revolta. Vull arribar fins on són ells, però la policia no m'ho deixa fer.

—Ni a nosaltres tampoc. De moment hem d'informar des d'aquí —va rondinar el càmera picant la part superior d'una tanca—. Em sap greu, però no et podem ajudar.

—Jo crec que sí. —La noia es va mostrar decidida i

es va acostar a la periodista—. I si us dic que sóc la xicoteta del cap de la revolta?

—No ens enganyis, eh?

—És veritat. Per això vull passar a dins, perquè he de veure'l. Si no parlo amb ell, aquesta bogeria acabarà molt malament.

—Em sembla que la cosa ja està prou espatllada. La policia el detindrà tant si vol com si no. S'han passat de la ratlla —va dir la periodista una mica molesta—. No està bé això de cremar cotxes, saps? —va afegir amb ironia.

—M'ajudeu o no?

La periodista i el càmera van mirar-se sense tenir clara la resposta.

—L'exclusiva és vostra. —La noia va oferir la mà, però cap dels dos es va atrevir a acceptar-la.

—I què hem de fer?

La noia va somriure amb un punt d'entusiasme.

—Acompanyeu-me fins a la policia. Si veuen que veniu de la tele us escoltaran. Llavors de seguida em presenteu i expliqueu que tinc la manera perquè es rendeixin.

—I si no funciona?

—Funcionarà. I si ens deixen passar podreu fer un reportatge des de primera línia. Estic segur que tenen ganes d'explicar la seva versió dels fets.

La periodista va meditar uns segons mentre s'acabava el cafè. Tenien poc a perdre, o sigui que va agafar el micro de la butxaca i amb el cap va indicar al càmera que recollís les eines de treball.

Quan tots tres van acostar-se a la zona restringida, de seguida un parell d'agents els van barrar el pas.

—Sí, ja ho sabem que no podem passar, però és important. Aquesta noia coneix el cap dels revoltats. Volem parlar amb el responsable de l'operació. Que vingui.

Els dos agents, que no anaven tan protegits com els altres, van estar discutint la jugada fins que van cridar el seu superior.

—Què passa, ara? —La veu rogallosa d'un home corpulent va ressonar entre els cotxes patrulla—. Espero que sigui important perquè si no...

—Senyor... —Quan la periodista el va veure venir, es va presentar—. Sóc l'Anabel Rodríguez, treballa per al *Telenotícies*.

—M'és igual on surti, senyoreta. Han d'allunyar-se d'aquí, aquesta zona no és segura.

—Ho sabem, però aquesta noia, la Blanca, ens ha dit que coneix l'instigador de la revolta i que sap com es poden rendir de manera pacífica.

El cap dels agents la va mirar aixecant la cella esquerra amb una barreja d'incredulitat i arrogància.

—Es diu Saïd —va etzibar la noia—. Si parlo amb ell, tot acabarà bé.

—Que tot acabarà bé? —Va somriure mirant l'infinit—. Digue-ho als que han perdut el cotxe, nena. Saps que tinc cinc dels meus homes amb contusions? A aquests els caurà tot el pes de la llei, ja t'ho dic jo. I no es preocupi, senyoreta, que ja ens encarregarem

perquè surtin sencers d'aquí i se'ls jutgi pels seus actes.

—Però és que vostè no ho entén. Si el conegués, ho entendria.

—A mi em paguen per solucionar problemes i per protegir els ciutadans. I ara mateix tenim una colla de marrecs que ens estan destrossant el poble com si només fos seu.

—Són terroristes! —va cridar un dels policies que acompanyava el comandant—. Els aniria bé un tret entre cella i cella.

—Pepe, calma't. No m'agraden aquests comentaris —va recriminar-li el comandant acusant-lo amb el dit.

—Ells no són terroristes. —Es va defensar la noia—. No volen fer mal a ningú. Els conec des de fa anys. En Brahim, l'Omar, en Saïd. Hem anat junts a l'institut. En realitat el que volen és fer-se mal a ells mateixos.

El policia es va impacientar.

—Mira, nena, a mi tot això em sembla molt bé, però si no fos perquè tinc ordres que ens esperem, a tots aquests pinxos ja els tindriem emmanillats i a comissaria.

—A quina hora intervindran?

—Vinga, marxin tots d'aquí!

La noia es va acostar encara més al cap de la policia.

—Necessito veure'l. Vull que em deixi passar amb aquests dos periodistes. Negociaré la seva rendició.

—Però tu et passes de valenta o només ets una inconscient?

—En Saïd està furiós, i quan se li creuen el cables és capaç de qualsevol bestiesa. És normal que estigui així. Se sent culpable, perquè el noi que va morir era el seu germà.

CAPÍTOL 2.

CREUANT LA LÍNIA DE FOC

El comissari va mirar el rellotge i va fer els seus càlculs.

—Està bé. Els deixo entrar. Però si no han tornat en menys de deu minuts, no em faig responsable del que els pugui passar. Els queda clar?

La Blanca va somriure com a demostració d'agraïment.

—Per cert. —Es va treure una llibreteta de la butxaca—. Em pot tornar a repetir els noms dels seus amics? Saïd què més?

La noia no va voler facilitar la tasca al cap de la policia.

—Ui, el seu cognom és molt difícil de pronunciar. Ell sempre es fa dir Saïd, encara que alguns també el coneixen com «el moro Garcia».

—El moro Garcia... Ah, sí. Em sembla que sabem qui és. El tenim fitxat, oi Pepe?

L'agent va afirmar movent el casc negre i lluent.

—Estem a punt? —La periodista començava a impacientar-se.

La Blanca va dir que sí amb el cap i va fer-se pas entre els furgons.

—Hauries de buscar-te un xicot del teu país —va espetegar un dels policies amb les mans al cinturó—. Seràs més feliç i tindràs menys problemes.

La noia va estar a punt de respondre, però es va adonar que ja havia superat la frontera dels dos bàndols i que a les forces de l'ordre i els revoltats només els separaven un parell de cotxes en flames. La Blanca va esperar que els dos reporters l'acompanyessin. Ella amb el micròfon amagat a l'esquena i ell amb la càmera a l'espatlla, a punt per enregistrar qualsevol incident. Uns segons de silenci van fer créixer l'excitació continguda que es respirava en els dos bàndols.

—Saïd! Saïd, sóc jo, la Blanca! —Va esperar una estona, i com que va veure que no li responien, va donar detalls de les seves intencions—. Vinc amb dos amics de la tele. Amb ells podràs explicar-ho tot. M'ho han promès. Saïd, que em sents?

—I després què ens passarà? —La veu va ressonar, metàl·lica, des d'un costat que no s'esperava.

—Suposo que us detindran —va respondre ella.

—Volem que ens deixin en pau.

La periodista va atrevir-se a interrompre'ls.

—Escolta, la Blanca té raó. Et podem fer una entrevista. Podeu dir la vostra i ho sabrà tot el país. M'agradaria que poguéssiu explicar els vostres motius, en contra de què esteu i tot això.

—Estem en contra de vosaltres! —va cridar una altra veu, una mica més enllà.

—La policia us ha donat un parell d'hores. Després vindran a detenir-vos.

—Ens és igual tot. Que passi el que hagi de passar.

—Saïd, no siguis idiota! El que heu de fer és rendir-vos i no empitjorar les coses!

—Que no ho entens, Blanca? El meu germà és mort! L'han matat aquests d'aquí! —Rere un contenidor tombat va aparèixer un noi amb la cara tapada i la camisa mig descordada, brut i amb aspecte amenaçador.

El càmera va dubtar d'enfocar-lo i es va mirar la periodista, que amb la mà li va dir que s'esperés una mica més.

—Saïd, el teu germà es va complicar la vida ell solet. Tots sabíem que això, un dia o altre, acabaria malament. O què et pensaves, que mai l'enxamparien? Quan tenies la seva edat vas fer el mateix i també et podria haver passat a tu.

El noi no va obrir la boca i va fer intenció d'acostar-se a la noia. Després es va adonar que es podia convertir en un blanc fàcil per a la policia i va tornar enrere.

En aquell moviment, ella va poder veure les mans del noi tacades de sang.

—Estàs ferit? T'hauria de veure un metge.

—No, aquesta sang no és meva. És d'en Brahim. No és greu. Se'n sortirà.

La periodista es va girar un moment cap a la policia.

—Havien d'utilitzar pilotes de goma?

El noi no va respondre i es va tornar a amagar rere el contenidor.

—Marxeu. Aquest no és el vostre problema.

—I què voleu aconseguir? —La periodista va intentar salvar l'exclusiva i va fer espavilar el càmera.

—Volem venjar la mort del meu germà. Estem farts que encara ens tractin com a forasters. I avui hem dit prou. I no ens importa si això ens costa la vida. Almenys morirem amb honor.

La noia va contenir el plor i amb les mans a la cara va deixar escapar les paraules que retenia a la gola.

—Saïd. No vull que et passi res.

—Ja ho sé. Però estic fart de tot i de tothom.

—No ho diguis això.

—Ho sento, però és el que sent el meu cor.

—I no vols estar amb mi? Si jo t'estimo.

Ell va atansar el cos, però no es va atrevir a creuar la zona en flames.

—Jo també t'estimo. Però el que hem començat ja no ho podem aturar. No estic sol contra el món. Som més del que la policia es pensa, i no ens atraparan amb facilitat. —En Saïd va mostrar el rostre, però no es va atrevir a treure's el mocador—. No hi ha res ni ningú que ens pugui aturar. Aquí i ara hem començat la nostra revolució. I que passi el que déu vulgui. Blanca, marxa, t'ho prego.

Ella es va engolir les llàgrimes calentes mentre els dos periodistes no van saber com actuar.

—Si surto d'aquesta, et vindré a buscar. T'ho juro. I ara és millor que marxeu tots d'aquí.

Algú que s'amagava rere un cotxe va llançar un còctel Molotov que va sobrevolar els seus caps i va esclatar ben a prop d'un dels furgons de la policia. L'explosió va obligar la noia i els dos periodistes a refugiar-se a corre-cuita on s'atrinxeraven les forces de l'ordre.

La Blanca, en el trajecte, va girar el cap, però en Saïd ja no hi era.

—Els he avisat —va remugar el comandant—. Aquesta zona no és segura. Què n'ha pogut treure, senyoreta? Ha parlat amb ells?

La Blanca encara s'estava eixugant les llàgrimes quan va veure com un parell de policies es disposaven a disparar.

—Esperi un moment! Deixi'm pensar!

—Em sap molt de greu, però ens han de deixar fer la nostra feina sense més intromissions. Si són tan amables d'allunyar-se d'aquí... Pepe, acompanya'ls.

La noia es va moure per inèrcia mentre es fregava els ulls i es negava a acceptar la situació. Mentre, els dos periodistes anaven unes passes més avançats i discutien sobre l'encert o no d'haver-se apropat als revoltats.

—Creus que podrem aprofitar alguna imatge? —va dir la periodista al càmera, que estava revisant per la pantalla tot el que havia enregistrat.

—Almenys som els que ho tenim de més a prop.

Mentre obrien el seu cotxe amb el logotip del canal, col·legues d'altres mitjans es van interessar pel que havien esbrinat. En la distància, la noia continuava

pensant maneres d'evitar que el conflicte acabés en un bany de sang.

—Ja ho tinc! —va cridar—. Tinc un altre pla!

Es va acostar novament als dos periodistes i va reclamar que l'escoltessin.

—Què passa ara, Blanca? Em sap greu pel teu xicot però...

—M'heu d'ajudar.

—Ja t'hem ajudat. Nosaltres també tenim la nostra feina i no podem perdre el temps ni arriscar-nos més del compte. Si hagués volgut que em socarressin el cul m'hauria fet corresponsal de guerra.

—Anabel, calla i escolta'm. —Fins i tot es va sorprendre del seu atreviment—. Heu d'acompanyar-me a un poble d'aquí al costat.

—Què dius?

—Només és a cinc quilòmetres. Hem d'anar-hi ara mateix. Hem de trobar una persona que pot evitar que tot això acabi malament.

La reportera i el càmera es van mirar amb cara d'incredulitat.

—Qui? Qui pot aturar aquesta colla de bèsties?

—Un professor. El professor Garcia. Ell l'aturarà.